

[Aksel Larsen.]

er steget for landbrugsejendomme. Det er altså landbrugsejendommene, der her er sikre på en lettelse, og når det står først i forligsdokumentet fra de tre partier, tager man jo ikke fejl: det var venstres kardinalpunkt, det var det absolut ultimative krav; her skulle ske noget, ellers turde venstre ikke vedstå boligforliget.

Der har været talt om, hvorvidt statsministeren var i fare og regeringen var i fare. Jeg tror det altså ikke sådan set, men dette her indicerer for mig, at venstres nye formand måske har været i en temmelig alvorlig formandsmæssig livsfare, og at han har fået lov til at redde livet mod at gennemføre denne lettelse i ejendoms-skatterne.

Det vil jo få den ubehagelige følge, at mange kommuner kommer til at mangle penge. De har budgetteret med stigende ejendomsskatter, og det kan de nu ikke i det mål, de har regnet med, og så må de se, hvordan de skaffer pengene på anden måde. De højst 30 mill. kr., staten skal stille til rådighed, vil jo nok blive opslugt af Albertslund og Munkebo, så mange kommuner vil blive nødt til at forhøje kommuneskatteprocenten, og måske er der nogen, der vil føle sig fristet til at tage større priser for gas og elektricitet.

Når dette er sagt, vil jeg sige, at boligforliget for mig er det hårdeste og mest brutale, der er sket. Men forliget med venstre og de radikale om ejendomsskatter, om afgifter, om besparelser, om, at aktieselskabsskatten skal bortfalde, og om, at formueskattens bundgrænse skal sættes op over de 150.000 kr., regeringen havde foreslået, til 200.000 kr., hvorpå der skal ske en affladning af formueskatten fra 200.000 til 600.000 kr., er for mig langt alvorligere i sit perspektiv.

Hr. Egon Jensen vendte sig imod vort ændringsforslag om, at restaurantskatten skulle nedsættes til 12 pct., med den motivering, at man kunne ikke undvære de 50 mill. kr. Jeg må rigtignok spørge, om det står så skralt til, at mens man kan undvære 300 mill. kr., så kan man ikke undvære 50 mill. kr. mere. Dernæst må jeg angribe det andet argument, hr. Egon Jensen kom med. Han sagde: det må vente til en skattereform. Se, hver gang der er

noget, som på nogen måde kan have betydning for mindrebemidlede, må det vente til en skattereform, men når det er noget, som er til gavn for formueejere og velstillede, så haster det. Aktieselskabsskattens nedsættelse — for det er jo det, man beslutter ved ikke at bibeholde forhøjelsen — skal ikke vente til en skattereform, det skal gennemføres nu. Lettelse af formueskatten med formentlig 140 mill. kr. skal gennemføres nu, det skal ikke vente til en skattereform, men lettelse af restaurant-skatten med 50 mill. kr., det skal vente, og det skulle jo også forhøjelsen af lønmodtagerfradraget, som ville berøve statskassen 90 mill. kr. Formueejerne skal derimod have lempelser, og det skal være nu, det skal ikke vente.

Jeg anser dette forlig for det alvorligste, ikke så meget på grund af dets detailindhold, men fordi regeringen dermed ganske vist har sikret sig, at den kan regere videre, men den har også gjort sig afhængig af venstre, og det er venstre, der bliver så temmelig afgørende for regeringens politik i resten af dens funktionsperiode indtil et valg. Tidligere, da socialdemokratiet var i regeringskoalition med det radikale venstre, fik vi, hver gang der blev gennemført noget, som stred mod socialdemokratiets politiske program, at vide, at det var desværre disse nederdrægtige radikale, som man måtte tage hensyn til. Nu skal vi vel opleve, at vi i den kommende tid får at vide, at det er jo desværre sådan, at det er venstre, der bestemmer. Det er det, jeg anser for det alvorlige, at man har bragt sig i den situation, som regeringen godt ved den ikke havde behøvet at bringe sig i. Regeringen kan regere videre, men den er afhængig af venstre, og den har fået lov til at regere videre igennem boligforliget og afgiftsforliget og ejendomsskatteforliget mod at føre VK-politik.

Sammenfattende vil jeg have lov til at sige, at det, der nu er sket, er, at i stedet for en boligfond med lavere renteomkostninger vil man fordoble huslejen i de fleste bestående lejligheder. I løbet af 8 år skal mindst 1 milliard kr. årlig flyttes fra lejerne til grundejerne. I stedet for at gøre boligbyggeriet til en samfundsopgave forøger man derved ejendomsbesiddernes formuer med mere end 10 milliarder kr., og dette